

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 402)

Sep (2) / 2023

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. அர்த்த பஞ்சகம்.....5
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....9
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....17

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 222)

81-2. அகண்ட விக்ரமம் காலம் லோகேசம் பரமேச்வரம்

82-1. பிண்ட க்ருத்ய தத: ஸம்ஜ்ஞா நமோ தண்டம் அநுஸ்த்வயம்

பொருள் – பூர்ணமான வீரத்தைக் குறிக்கும் “ட”, காலத்தைக் குறிக்கும் “ம”, லோகத்திற்கு ஈசனாக உள்ளதைக் குறிக்கும் “ஊ”, பரமேச்வரனைக் குறிக்கும் விஸர்கம், இத்துடன் “தண்டாய நம:” என்பது இணைந்து “ஓம் ட்மூ: தண்டாய நம:” என்னும் தண்ட மந்திரம் உண்டாகிறது.

82-2. விச்வாயாயகரம் காலம் க்லேசம் பரமேச்வரம்

83-1. பிண்ட க்ருத்ய தத: ஸம்ஜ்ஞா நம: கட்கம் அநுஸ்த்வயம்

பொருள் – விச்வம் உண்டானதைக் குறிக்கும் “ட”, காலத்தைக் குறிக்கும் “ம”, லோகத்திற்கு ஈசனாக உள்ளதைக் குறிக்கும் “ஊ”, பரமேச்வரனைக் குறிக்கும் விஸர்கம், இத்துடன் “கட்காய நம:” என்பது இணைந்து “ஓம் ட்ரூம்: கட்காய நம:” என்னும் வாளைக் குறித்த மந்திரம் உண்டாகிறது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 88)

[சிஷ்யன்] தங்களுடைய க்ருபை உள்ளபோது நான் எங்கும் தவறு செய்யமாட்டேன். காரணம் என்னவென்றால்:

115. குரு ப்ரஸதநஸ்புரத் குணகரிம்ணி யந்மாநஸே

ஸக்ருத் ஸ்புரதி வஸ்து தந்ந ஹி கிமப்யபப்ரச்யதி

ருஷி: தத் இதர: அபி வா யதி க்ருணாதி கதி அந்தரம்

விகல்ப்ய தத் அபி க்ஷணாத் விலயமம்புபைதி ஸ்வயம்

பொருள் - [சிஷ்யன் கூறுதல்] ஆசார்யனுடைய க்ருபையால் சிஷ்யனுடைய மனதில் ஏற்படும் நற்குணம் காரணமாக, எந்த உண்மை தென்படுகிறதோ அது மறைவது கிடையாது. அதற்கு மாறாக உள்ள கருத்தை ஏதேனும் ஒரு ரிஷியோ அல்லது வேறு யாரேனுமோ கூறினால், அதனை ஆராய முற்பட்டு, அந்தக் கருத்தும் தவறானது என ஒரு நொடியில் புலப்படும்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

அர்த்த பஞ்சகம்

(பகுதி - 6)

வ்யாக்யானம் - விரோதி வர்க்கத்தில் ஸ்வரூப விரோதியாவது தேஹாத்மாபிமாநமும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும். பரத்வ விரோதியாவது தேவதாந்தர பரத்வ ப்ரதிபத்தியும், ஸமத்வ ப்ரதிபத்தியும், சுஶுத்ர தேவதா விஷயத்தில் சக்தியோக ப்ரதிபத்தியும், அவதார விஷயத்தில் மாநுஷ ப்ரதிபத்தியும், அர்ச்சாவதார விஷயத்தில் அசக்தியோக ப்ரதிபத்தியும்.

விளக்கம் - அடுத்து தடைகள் குறித்து உரைக்கிறார். இதில் முதலாதாக ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதி என்ன என்று கூறுகிறார். சரீரமே ஆத்மா என்று மயங்குதல், சரீரத்தின் மீது பற்றுதல் வைத்தல், மற்ற விஷயங்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல், “நான் சுதந்திரமானவன்” என்று செயலாற்றுதல் போன்றவை ஆகும். பகவானை அடைய விடாமல் தடுக்கும் விரோதிகள் எவை? மற்ற தேவதைகளை, பரமாத்மா என்று எண்ணுதல், மற்ற தேவதைகளும் பரமாத்மாவும் ஒன்றே என எண்ணுதல், தாழ்ந்த தேவதைகளின் விஷயத்தில் அவற்றுக்கு சக்தி உள்ளதாக எண்ணுதல், அவதாரங்களை மனிதர்களாக எண்ணுதல், அர்ச்சையில் உள்ள விக்ரஹத்திற்கு எந்தவிதமான சக்தியும் இல்லை என்று எண்ணுதல் போன்றவை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - புருஷார்த்த விரோதியாவது புருஷார்த்தாந்தரங்களில் இச்சையும், தானுகந்த பகவத் கைங்கர்யங்களில் இச்சையும். உபாய விரோதியாவது உபாயாந்தர வைலக்ஷண்ய ப்ரதிபத்தியும், உபாய லாகவமும், உபேய கௌரவமும், விரோதி பாஹுள்யமும். ப்ராப்தி விரோதியாவது ப்ராரப்த சரீர ஸம்பந்தமும், அநுதாப சூந்யமாய் குருவாய் ஸ்திரமாய் இருந்துள்ள பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசாரங்களும். இவை எல்லாவற்றுக்கும் விரோதியென்று

பேராகக் கடவது. அந்ந தோஷம் - ஜ்ஞாந விரோதியாகக் கடவது. ஸஹவாஸ தோஷம் - போக விரோதியாகக் கடவது. அபிமாநம் - ஸ்வரூப விரோதியாகக் கடவது.

விளக்கம் - புருஷார்த்தத்திற்கு விரோதிகள் எவை? மற்ற புருஷார்த்தங்களில் ஆசையும், தனக்கு மிகுந்த மகிழ்வை ஏற்படுத்தும்விதமாக உள்ள பகவத் கைங்கர்யங்களில் கொள்ளும் ஆசையும் ஆகும். உபாயத்திற்கு விரோதிகள் எவை? மற்ற உபாயங்களில் மேன்மை உள்ளதாக எண்ணி அவற்றில் உள்ள பற்றுதல், உபாயத்தின் எளிமை, உபேயத்தில் மிகுதியான விருப்பம், விரோதிகளுடைய பலவாக உள்ள நிலை போன்றவை ஆகும். பகவானை அடையவிடாமல் தடுக்கும் விரோதிகள் எவை? இப்போதுள்ள சரீர ஸம்பந்தம், அனுதாபம் இன்றி உறுதியாக உள்ளதான பகவத் அபசாரம் மற்றும் பாகவத அபசாரம் போன்றவை ஆகும். இவை அனைத்தும் விரோதிகள் எனப்படும். உணவில் உள்ள தோஷம் என்பது ஞானத்திற்கு விரோதி, நட்பில் உண்டாகும் தோஷம் என்பது பகவத் இன்பத்திற்கு விரோதி, சரீர பற்றுதல் என்பது ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதியாக உள்ளதாகும்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாநம் பிறந்து முமுக்ஷுவாய் ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்கிற சேதநனுக்கு மோக்ஷ ஸித்தியளவும் ஸம்ஸாரம் மேலிடாதபடி காலக்ஷேபம் பண்ணும் க்ரமம் - வர்ணாசர்மாநுரூபமாகவும், வைஷ்ணவத்வாநுரூபமாகவும், அசநாச்சாதநங்களை ஸம்பாதித்து “யதந்ந: புருஷோ பவதி ததந்நாஸ்தஸ்ய தேவதா.” என்கிறபடியே ஸகல பதார்த்தங்களையும் பகவத் விஷயத்திலே நிவேதித்து, யதாபலம் பாகவத கிஞ்சித்காரமும் பண்ணி, தேஹ தாரண மாத்ரத்தை ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தியோடே ஜீவிக்கையும், வருந்தியும் தத்வ ஜ்ஞாநம் பிறப்பித்த ஆசார்யன் ஸந்நிதியிலே கிஞ்சித்காரத்தோடே அவனுக்கு அபிமதமாக வர்த்திக்கையும், ஈச்வரன் ஸந்நிதியிலே தன்னுடைய நீசத்வத்தை அநுஸந்திக்கையும், ஆசார்யன் ஸந்நிதியில் தன்னுடைய அஜ்ஞாதையை அநுஸந்திக்கையும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்நிதியில் தன்னுடைய பாரதந்தர்யத்தை அநுஸந்திக்கையும், ஸம்ஸாரிகள் முன்னில் தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தியை அநுஸந்திக்கையும், ப்ராப்யத்தில் த்வரையும், ப்ராபகத்தில் அத்யவஸாயமும், விரோதியில் பயமும், தேஹத்தில் அருசியும் ஆர்த்தியும், ஸ்வரூபத்தில் உணர்த்தியும், ஸ்வரசக்ஷணத்தில் அசக்தியும், உத்தேச்ய

விஷயத்தில் கௌரவமும், உபகார விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதையும் உத்தாரக ப்ரதிபத்தியும் அநுவர்த்திக்கையும் வேணும்.

விளக்கம் – இப்படியாக அர்த்தபஞ்சகம் குறித்த ஞானம் ஏற்பட்டு, மோஷத்தில் விருப்பம் கொண்டவனாக, ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள ஒருவனுக்கு, மோஷும் கைகூடும் காலம் முடிய ஸம்ஸாரத் துன்பம் ஏற்படாமல் பொழுதைப் போக்கும் வரிசை என்ன? வர்ணாச்ரமத்திற்கு ஏற்பவும், வைஷ்ணவ தன்மைக்கு ஏற்பவும், வாழ்வதற்கு அவசியமானவற்றை சம்பாதித்து; “யதந்ந: புருஷோ பவதி ததந்நாஸ்தஸ்ய தேவதா: - எந்தப் பொருளை உண்கிறானோ அந்தப் பொருளை தேவதைக்கு அளித்து” என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து பொருள்களையும் பகவானுக்கு அர்ப்பணித்து அல்லது நிவேதனம் செய்து; தன்னால் இயன்றவரை பாகவதர்களுக்கு உதவிகள் செய்து; சரீரத்தைத் தாங்கி நிற்பது என்ற நிலையில் மட்டுமே ப்ரஸாதங்கள் கொண்டு வாழ்ந்து; தன்னை வருத்திக் கொண்டு தனக்கு தத்வஞானத்தை ஏற்படுத்திய ஆசார்யனிடம் கைங்கர்யம் செய்து அவருக்கு ஏற்றவிதத்தில் வாழ்ந்து; ஈச்வரன் முன்பாகத் தனது தாழ்ந்த தன்மையை எப்போதும் எண்ணி; ஆசார்யனிடம் தனது செய்ந்நன்றியை எப்போதும் எண்ணி; ஸ்ரீவைஷ்ணவனிடம் தான் அவனுக்கு வசப்பட்டுள்ளதை எண்ணி; ஸம்ஸாரிகளிடம் தனது வேறுபட்ட தன்மையை எண்ணி; அடையப்படவேண்டிய இலக்கைக் குறித்து வேகம் கொண்டு; அடையவேண்டிய இலக்கை அடையச் செய்யும் பகவத் விஷயத்தில் துணியைக் கொண்டு; விரோதி விஷயத்தில் பயம் கொண்டு; சரீரத்தில் ருசி இல்லாமல், துன்பம் கொண்டு; ஸ்வரூபத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டு; தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்வதில் சக்தி இன்மையை அறிந்து; அடையப்படும் விஷயத்தில் கௌரவம் கொண்டு; உபகாரம் செய்த விஷயத்தில் செய்ந்நன்றியுடன் இருந்து; மேலே எழுவதற்கான எண்ணம் கொண்டு; அதனையே எப்போதும் எண்ணியபடி இருந்து; என இப்படியாக உள்ள நிலையாகும்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களோடே கூடி வர்த்திக்குமவன் ஈச்வரனுக்குப் பிராட்டிமாரிலும், நித்யமுக்தரிலும் அத்யந்தாபிமத விஷயமாகக் கடவன்.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஞானம் மற்றும் கர்மங்களைக் கைக்கொண்டு வாழும் ஒருவன், பிராட்டிமார்கள் மற்றும் நித்யஸூரிகள் ஆகியோரைக் காட்டிலும் ஈச்வரனுக்கு எல்லையற்ற ப்ரியமானவனாக இருப்பான்.

அர்த்தபஞ்சகம் ஸம்பூர்ணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 367)

5-4-7 காப்பார் ஆர் இவ்விடத்துக் கங்கிருளின் நுண்துளியாய்ச்
சேட்பாலதூழியாய்ச் செல்கின்ற கங்குல்வாய்த்
தூப்பால வெண்சங்கு சக்கரத்தன் தோன்றானால்
தீப்பால வல்வினையேன் தெய்வங்கள் என் செய்கேனோ

பொருள் - காக்க வேண்டியவன் வந்து காப்பாற்றாத இந்த நிலையில் காப்பவர்கள் யார்? நன்கு அடர்ந்த இருளுடன், நுண்ணியதான பனித்துளியையும் கொண்டதாகவும், மிகவும் நீண்டிருக்கும் இயல்பு கொண்டதாகவும், கல்பகாலம் போன்று உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற இரவுப்பொழுதில், களங்கம் ஏதும் இல்லாத இயல்பு கொண்ட வெண்மையான பாஞ்சஜநயத்தையும் சக்கரத்தாழ்வானையும், சந்த்ரனையும் சூரியனையும் போன்று தனது திருக்கரத்தில் ஏந்த இங்கு அவன் தோன்றவில்லை. எனது துக்கத்தைக் கண்டு இமைகள் கொட்டாமல் பார்த்தபடி உள்ள தெய்வங்களே! அக்னியைப் போன்று எரிக்கின்ற இயல்பு கொண்டதாக உள்ள பல பாபங்களைக் கொண்டுள்ள நான், என்ன செய்வேன்?

அவதாரிகை - ராத்ரியாகிற யுகம் செல்லாநிற்க அவன் வந்து தோற்றமையாலே அநிமிஷராகையாலே உறங்காத தைவங்களைக் குறித்து, “நான் என் செய்வேன்” என்கிறாள்.

விளக்கம் – இரவுப்பொழுது என்ற யுகமானது நீண்டபடி உள்ளது. ஆயினும் அவன் வந்து தோன்றவில்லை. கண்களை இமைக்காதவர்கள் என்பதால் உறங்காமல் உள்ள தேவதைகளைக் குறித்து, “நான் என்ன செய்வேன்?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (காப்பாராவில்விடத்து) ரக்ஷகனானவன் உதவாதிருக்க, இவ்வளவில் பாதகரானார் ரக்ஷகராகவோ? ரக்ஷகனானவன் வரவு தாழ்த்தாலும் இப்புத்தி பிறவாதிருக்கக் கடவ, இவள் இப்போது “காப்பாரார்” என்று இவ்வார்த்தை சொல்லும்படி காணும் பிறந்த தசா விசேஷம். “சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம்” திருவடி, பிராட்டியை, “பெருமாள்பாடேற இனியெழுந்தருள அமையாதோ?” என்ன; ரக்ஷஸ ஸங்குலையானவித்தை ராமசர ஸங்குலையாக்கிக்காண் நாம் போவது, வேற்று மனிசர் முகத்திலே விழித்துப் போகவோ?. “பரபுரார்த்த ந:” அவரோடே விரோதித்து இதுக்கு முன்பு ஜீவித்துப் போந்ததும் ஒரு படை வீடுண்டோ? “மாம் நயேத்யதி” – “நயாமி பரமாம் கதிம்” என்கிறவர் இரண்டு வார்த்தை சொல்லுவரோ? “காகுத்ஸ்த்த:” இந்த்ராதிகள் விரோதிகளையும் போக்குங்குடியிலே பிறந்தவர் ஸ்வகார்யத்தில் சோர நிற்பரோ? “தத் தஸ்ய ஸத்ருசம்பவேத்” அவர்க்கு அநுரூபமானவற்றைச் செய்து போகக் கடவ நாம், நம்முடைய ஆற்றமை பரிஹரிக்கைக்காக அவர்க்கு நிறக்கேடானவற்றைச் செய்யவோ? “ராம மஹிஷியை ஒரு ரக்ஷஸன் பிரிக்க, அவள் சபித்துப் போனாள்” என்னுதல், “ஒரு குரங்கு மீட்டது” என்னுதல் செய்கையாகிறவிது, அவர் வில்வலிக்கு வசையாங்காண்; அவர் வம்சத்துக்குக் கொத்தையாங்காண். அவர் விஷயத்தில் ராவணன் செய்தத்தை நாமும் செய்யவோ? ராமதந்தை “என்னது” என்றாரோடு ஒப்பர்களிறே அவருடைய ரக்ஷணத்தைத் தந்தலையிலே ஏறிட்டுக் கொள்ளுமவர்கள். ஏதேனும் பய ஹேதுக்கள் உண்டானாலும் அஞ்சாதேயிருக்கக் கடவ இவள் பிரிவாற்றாமைக்கு அஞ்சினபடியிறே இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (காப்பார் ஆர் இவ்விடத்து) - காப்பாற்ற வேண்டியவன் வந்து உதவாமல் உள்ளபோது, இவ்விதம் பாதகம் செய்பவர்களாக உள்ளவர்கள் வந்து காப்பவர்கள் ஆவாரோ? “ஸர்வேச்வரனே காப்பாற்றுபவன்” என்றுள்ளபோது, “காப்பார் யார்” என்று கூறலாமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். பாதுகாப்பவன் தனது வருகையைத் தாமதப்படுத்தினாலும், இவ்விதம் ஸர்வேச்வரனே காப்பவன் என்று அறிந்த பின்னரும், “நம்மைக் காப்பாற்றுபவர்கள் யார் உள்ளார்கள்?” என்ற விபரீதமான கேள்வியை கேட்கக்கூடியதான விச்வாஸம் இல்லாத புத்தி இவளுக்கு உண்மையாக இல்லை; ஆயினும் “காப்பார் ஆர்” என்று கேட்கும்படியாக இவளுடைய நிலை ஆனது என்று கருத்து. இங்கு ஸுந்தரகாண்டம் (39-29) –

சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்த்தன: | மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸ்த: தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் - விரோதிகளுடைய படையை அழிக்கவல்ல காகுஸ்த வம்சத்தில் பிறந்த இராமன், இலங்கையைத் தனது பாணங்களால் சிதறும்படிச் செய்து, என்னைக் காப்பாற்றி அழைத்துச் சென்றால் மட்டுமே அவனுக்கு ஏற்றதாக இருக்கும் – என்பதை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். அதாவது, அவன் வருவதற்குக் காலதாமதம் ஏற்பட்டாலும், “அவனே ரக்ஷகன்” என்னும் உறுதியுடன் இவன் உள்ளாளோ என்றால், அவ்விதம் இருந்தமைக்கு சீதை மூலமாக ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். அனுமன் சீதையிடம், தனது விச்வரூபத்தைக் காண்பித்து, “இராமனிடம் செல்வதற்கு இனி என் மீது எழுந்தருளிக் கொள்ள அமையாதோ?”, என்றான். இதற்கு சீதை, “ராக்ஷஸர்கள் நெருக்கமாக உள்ள இருக்கும் இந்த இடத்தை, ராமபாணங்களால் நெருக்கமாக ஆக்கி விட்டு மட்டுமே நான் செல்வேன். இதனை விடுத்து வேறு ஒரு மனிதர் குலத்தில் விழித்துச் செல்வேனா?”, என்றான். மேலும், “அவருடன் பகையை ஏற்படுத்திக் கொண்ட பின்னர், பிழைத்துச் சென்ற படை ஏதும் உள்ளதா? வராக சரம ச்லோகத்தில் – நயாமி பராமாம் கதிம் - உயர்ந்த கதிக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன் – என்றவர், மேலும் இரண்டு சொற்கள் ஏதும் உரைப்பாரா? இந்த்ரன் போன்றவர்களின் விரோதிகளையும் அழிக்கும் குலத்தில் பிறந்தவர், தனது சொந்த விஷயத்தில் ஏதும் செய்யாமல் இருப்பாரா? அவருக்குத் தகுதியான செயலை மட்டுமே செய்யவேண்டிய நாம், நம்முடைய துன்பம் நீங்குவதற்காக, அவருக்குத் தாழ்வை ஏற்படுத்தும் செயலைச் செய்வோமோ? இராமனுடைய பட்டமஹிஷியை ஒரு ராக்ஷஸன் பிரித்தான். அவள் சபித்துச் சென்றாள்” என்று கூறுவதும், “அவளை ஒரு வானரம் வந்து மீட்டுச் சென்றது” என்று கூறுவதும், அவருடைய வில்லின் வலிமைக்கு ஏற்றது அல்ல. அவருக்கு மட்டும் அல்லாமல், அவருடைய குலத்திற்கே அது களங்கத்தை ஏற்படுத்தும். இராமன் விஷயத்தில் இராவணன் செய்த செயலையே நாமும் செய்யவேண்டுமோ? ஆனால் தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொள்ள முயலுதல் என்ற செயலானது இராவணனுடைய செயல் போன்றது ஆகுமோ என்பதற்கு அடுத்து விடை அளிக்கிறார். இராமனுடைய தனத்தை “என்னுடையது” என்று கூறுபவர்களுக்கு நிகரானவர்கள் யாரென்றால், அவர் வந்து செய்யவேண்டிய காப்பாற்றும் செயலைத் தாங்களே மேற்கொள்வது என்றுள்ளவர்கள் ஆவர். பல காரணங்களும் இவளுடைய அச்சத்திற்கு உள்ளன என்றாலும், அஞ்சாமல் இருக்கக்கூடிய இவள், பிரிவாற்றாமைக்கு அச்சம் கொண்டதால் அல்லவோ, “காப்பார் ஆர்?” என்பதைக் கூறினாள்?

வ்யாக்யானம் - “கஜம்வேத்யாதி”, “நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸம்” ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான ஸ்த்ரீத்வம் போயிற்று. “பாஹூ ராமஸ்ய ஸம்ச்ரிதா” பயஹேதுக்களுக்கு அஞ்சவர்களோ கணையத்துக்குள்ளே இருப்பார். ஆனைத்திரர்கள் ஸிம்ஹத்திரர்களளவல்லவிநே யிது. (காப்பாராரிவ்விடத்து) “ரசஷ்யமிவை, ரசஷ்கனிவன்” என்று தெளிந்து அறுதியிட்டு, “அம்ம” என்று அப்புத்தட்டியிருந்தவளிறே இப்போது “காப்பாரார்” என்கிறாள்; பிறந்த ஆற்றாமையின் அதிசயம். அவனுடைய ஸர்வரஷ்கதவம் ஓர் அச்சாயிறே இருப்பது, இவர் அல்லிலே கிடந்து நோவுபடுகிறாரிறே. அவனுண்டாயிருக்க, முதலிலே, க்லேசமில்லையிறே ஒருவர்க்கும்.

விளக்கம் - இவ்விதம் அச்சம் கொள்ளாமல் இருப்பதற்கான காரணம் என்ன என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். இதற்கு அயோத்யாகாண்டம் (60-20) - கஜம் வா வீசஷ்ய ஸிம்ஹம் வா வ்யாக்ரம் வா வநம் ஆச்ரிதா நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸநம் பாஹூ ராமஸ்ய ஸம்ச்ரிதா - இராமனுடைய தோள்களைப் பற்றியபடி கானகத்தில் செல்லும் சீதை அங்குள்ள யானை, சிங்கம், புலி போன்றவற்றைக் குறித்து அச்சம் கொள்ளவில்லை - என்பதைக் கூறுகிறார். (கஜம் வா வீசஷ்ய ஸிம்ஹம் வா வ்யாக்ரம் வா வநம் ஆச்ரிதா நாஹாரயதி) - இவளுடைய ஸ்வரூபத்துடன் கூடியுள்ள பெண்மைத்தன்மை அகன்று; அதாவது பயம் அகன்றது. (பாஹூ ராமஸ்ய ஸம்ச்ரிதா) - கோட்டையில் உள்ளவர்கள் அச்சம் ஏற்படக் காரணமாக உள்ளவற்றைக் குறித்து அச்சம் கொள்வார்களோ? ஆனால் இப்போது இவளைக் சூழ்ந்துள்ளவை யானைக் கூட்டமோ அல்லது சிங்கம் கூட்டமோ அல்ல; அதனால் அச்சம் உண்டாகலாம். (காப்பார் ஆர் இவ்விடத்து) - “இவை காக்கப்படும் பொருள்கள், இவற்றைக் காப்பவன் இவன்” என்று தெளிந்து உறுதியான பின்னர், “அம்மா” என்று உறுதியுடன் இருந்தவள் அல்லவோ இப்போது “காப்பார் ஆர்” என்கிறாள்; இது இவளுக்கு ஏற்பட்ட பிரிவாற்றாமையின் மேன்மையால் ஆகும். அவனுடைய, “அனைத்தையும் காப்பாற்றும் தன்மை” என்பது ஒரே போன்றுதான் உள்ளது. ஆயினும் இவள் இரவில் நோவு கொள்கிறாள். அவன் உள்ளபோது யாருக்கும் துன்பம் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (கங்கிருளில்) கங்கென்று எல்லையாய், எல்லையான இருளென்னுதல்; (கங்கென்று) மருங்குலை; “மருங்கு” என்னுமபோலே, கங்குலை கங்கென்று குறைத்துக் கிடக்கிறதாய், கங்குலிலிருளென்னுதல். அப்போது,

கங்குல்வாய் என்கிறவிடம் “தச ராத்ரம், ஸப்த ராத்ரம்” என்றால், “பத்து நாள் ஏழுநாளென்று காலபரமாகிறவோபாதி, இதுவும் காலபரமாகிறது. (நுண் துளியாய்) தடித்தவிருளும், நேரிய துளியுமாய். (சேட்பால இத்யாதி) மிக்க நெடுமையை ஸ்வபாவமாகவுடைத்தான கல்பமாய்க் கொண்டு செல்லுகிற, (கங்குல்வாய்) ராத்ரியிடத்து. தமிழாசாரியன் என்று தமிழர்க்கு அகஸ்த்யனோ பாதியா யிருப்பானொருவன், “செல்கின்ற நாளகத்து” என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணி வைத்தான்.

விளக்கம் - (கங்கிருளில்) - கங்கு என்பது எல்லை என்னும் பொருள் கொண்டுள்ளது; அதாவது எல்லையான இருள். அல்லது “மருங்குலை” என்னும் தொடரானது “மருங்கு” என்று குறைவது போன்று, “கங்குலை” என்பது “கங்கு” என்று குறைந்தது எனலாம்; அதாவது எல்லையற்ற இருள் என்று பொருள்; அப்போது, “தச ராத்ரம், சப்த ராத்ரம் - பத்து, ஏழு இரவு” என்று காலத்தைக் குறிப்பது போன்று, இங்கும் காலம் கூறப்பட்டது எனலாம். (நுண் துளியாய்) – தடித்த இருளும், பனியுமாக. (சேட்பால இத்யாதி) - மிகவும் நீண்டதாக உள்ளதையே இயல்பாகக் கொண்டதான கல்ப காலமாக உள்ள இரவுப்பொழுதில். “கங்குல்வாய்” என்பதை “நாள்” என்று கொண்டதற்கான சமாதானம் கூறுகிறார்; தமிழர்களுக்கு அகஸ்தியன் போன்றுள்ள ஒரு தமிழ் ஆசிரியன், “செல்கின்ற கங்குல்வாய்” என்பதற்கு “செல்கின்ற நாள் அகத்து” என்று பொருள் கூறுவதால் இவ்விதம் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (தூப்பால இத்யாதி) இருளைப் போக்கும்போது சந்த்ராதித்யர்கள் சேர உதித்தாற்போலே இருக்கிற திவ்யாயுதங்களை உடையவன் வருகிறிலன். அந்த சந்த்ராதித்யர்கள் வேணுங்காணும் இவ்விருளைப் போக்கும்போது. “ஆங்கத் திகிரி சுடரென்றும் வெண்மை சங்கம் வானில் பகருமதியென்றும்” என்று சொல்லக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (தூப்பால இத்யாதி) - இருளை விலக்கும்போது சந்த்ரனும் சூரியனும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து உதிப்பது போன்று காணப்படும் திவ்யமான ஆயுதங்களைக் கொண்டவன் இப்போது வரவில்லை. ஆனால் உண்மையான சந்த்ரனும் சூரியனும் இந்த இருளைப் போக்கமாட்டார்களோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; அவன் திருக்கரத்தில், சந்த்ரனும் சூரியனும் என்பதாக உள்ள சக்கரத்தாழ்வானும் சங்கும்

மட்டுமே இங்கு இருளைப் போக்குவதற்கு அவசியமாகின்றன. அவனுடைய திவ்யமான ஆயுதங்களைச் சந்தரன் மற்றும் சூரியன் என்று கூறப்பட்ட இடம் வேறு உள்ளதா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; மூன்றாம் திருவந்தாதி (67) – ஆங்கு அத்திகிரி சுடர் என்றும் வெண்மை சங்கம் வானில் பகரும் மதி என்றும் – என்று கூறப்பட்டது காண்க.

வ்யாக்யானம் - பண்டே இவள் கைகண்டு வைத்தவையிறே இவைதான். இருளோடே சீறுபாறு என்று போக்குவானொருவனும், இருளோடே கண் கலந்து நின்று போக்குவா னொருவனுமாயிற்று. (தூப்பால வெண்சங்கு) தூய்மையை ஸ்வபாவமாக உடைத்தான வெண் சங்கு. அன்றிக்கே, பாலென்பது - இடமாய், குறைவற்ற இடத்தையுடைத்தா யிருக்கிற. “பெருமுழக்கு” என்னக்கடவதிறே, “ஸூர்ணோதர நிஸ்ஸ்ருத த்வநி:” என்னக் கடவதிறே. தூய்மையால் குறைவறுதலைக் காட்டுமோ என்னில்; “அவன் இவ்வர்த்தத்தில் தூயன் காண்” என்கையாகிறது அதில் குறைவற்றிருக்குமென்கையிறே; லக்ஷணை யிருக்கிறபடி. அன்றிக்கே, (வெண்சங்கு) இத்தாலும், தூய்மையாலும் வெளுப்பின் மிகுதியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்; அப்போது பதாந்தர வ்யவதாந்தாலே அதுதான் யுத்தமல்ல.

விளக்கம் - ஆனால் இவன் கையில் உள்ள இந்த சந்தரசூரியர்கள் வந்தால், இருள் விலகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். முன்பே இவள் இவனுடைய திருக்கரங்களில் கண்டு அனுபவித்தவை இவையே ஆகும். இந்த உலகில் சந்தரனும் சூரியனும் எவ்விதம் இருளை விலக்குகிறார்கள் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இருளுடன் நின்று சீறியபடி இருளைப் போக்குபவன் சூரியன், அந்த இருளுடன் கலந்து நின்று போக்குபவன் சந்தரன் ஆவான். (தூப்பால வெண்சங்கு) - தூய்மை என்பதையே இயல்பாகக் கொண்டுள்ள வெண்மையான சங்கு. அல்லது “பால்” என்பதற்கு “இடம்” என்று பொருள் கொண்டு, “குறைவில்லாத இடம் கொண்ட சங்கு” எனலாம். “சங்கில் இடம் நிரம்ப உள்ளது” என்று கூறியதன் பயன் என்ன? இதற்கு விடை அளிக்கிறார்; “பெருமுழக்கு” என்றும், மஹாபாரதத்தில் - ஸூர்ணோதர நிஸ்ஸ்ருத த்வநி: - நன்கு பெருத்த நடுப்பாகம் கொண்டதிலிருந்து வெளிப்பட்ட ஓசை - என்றும் கூறப்பட்டது அல்லவோ? ஆனால் தூய்மை என்பதன் மூலம், “குறைவற்று இருத்தல்” என்பது உணர்த்தப்படுமோ என்றால், “அவன் இந்த விஷயத்தில் குறைவற்றவன்” என்பதை, “அவன் இந்த விஷயத்தில் தூயவன்” என்று கூறுவதால் உணரலாம். அல்லது, (வெண் சங்கு) -

வெண்மையாலும் தூய்மையாலும், வெளுப்பின் மிகுதி கூறப்பட்டதாகவும் கொள்ளலாம். ஆனால் இவ்விதம் கொண்டால், “தூ” மற்றும் “வெண்” என்பதற்கு இடையே “பால்” என்ற சொல் வருதல் கூடாது; எனவே வெண்மை மற்றும் தூய்மை ஆகியவற்றால் வெளுப்பின் மிகுதி கூறப்பட்டதாகப் பொருள் கொள்ள இயலாது.

வ்யாக்யானம் - (தீப்பால வல்வினையேன்) தீய ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாய், பேர்க்கப் பேராதபடி கனவிய பாபத்தைப் பண்ணின நான். அதாவது ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்து, ரக்ஷிக்கைக்கு ப்ராப்தனாய், அதுக்கென்னக் கருவி பிடித்திருக்கிறவனுங்கூட உதவாதபடியான பாபமிறே. (தெய்வங்களென் செய்கேனோ) தெய்வங்களோடு இவளுக்கு ஒரு ஸாம்யமுண்டு; அவர்கள் பிறப்பே அநிமிஷர், இவள்தானே “உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்” என்றிருக்கும். இப்போதுதான் இருளுக்கஞ்சியும் உறங்காள்; தன் தசையைக் கண்டதுக்கு அவர்கள் உறங்காதே இருக்கிறார்களாகக் கொண்டு, அவர்களைத் தஞ்சமாக நினைத்துக் கேட்கிறாள், சிறையுறவுபோலே. தோழிமாருங்கூட உறங்கா நிற்கச்செய்தே அவர்கள் உறங்காதிருக்கையாலே, அவர்களிற் காட்டிலும் இவர்களை அண்ணியுறவாக நினைத்துச் சொல்லுகிறாள். “ஆயுமமருலகுந் துஞ்சிலும்” தாய்மாரோடொக்க எடுக்கக் கடவதிறே தேவதைகளையும். ஆர்த்திமிக்கால் “அம்மே! என் செய்வேன்” என்றாப்போலே இருக்கிறது காணும்.

விளக்கம் - (தீப்பால வல்வினையேன்) - தீய இயல்பைக் கொண்டதாக, அழிக்க எண்ணினாலும் அழிக்க இயலாதபடி உள்ள பாபத்தைச் செய்த நான். அதாவது காப்பாற்றுதல் என்பதை மட்டுமே தனது எண்ணமாகக் கொண்டு, காப்பாற்றுதல் என்பதற்கு ஸம்பந்தம் கொண்டவனாக உள்ள அவன், அதற்காகவே தக்க ஆயுதங்களைக் கொண்டுள்ள அவன், வந்து உதவ இயலாதபடி செய்த பாபங்கள். (தெய்வங்கள் என் செய்கேனோ) - மனம் அறிந்து வேறு தெய்வங்களைத் தொழாதபடி உள்ள இவள் இங்கு “தெய்வங்கள் என் செய்கேனோ” என்று கூறுவது எப்படி? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இதற்கு முன்று விதமாகச் சமாதானம் கூறுகிறார். முதல் சமாதானம்; மற்ற தெய்வங்களுக்கும் இவளுக்கும் ஒரு ஒப்புமை உள்ளது. அவர்கள் இயல்பாகவே கண்களை மூடாதவர்கள் ஆவர். இவள் திருவிருத்தம்(97) - உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவள் ஆவாள். இத்துடன் இருளுக்கு அச்சப்பட்டபடி உள்ளாள். ஆகவே தனது

நிலையைக் கண்டு அந்தத் தெய்வங்களும் உறங்கவில்லை என்று எண்ணியவளாக அவர்களைத் தஞ்சமாக எண்ணிக் கேட்கிறாள்; அதாவது சிறையில் ஏற்படும் உறவைப் போன்று எண்ணுகிறாள். இரண்டாவது சமாதானம்; தோழிகளும் உறங்கவில்லை, இந்தத் தெய்வங்களும் உறங்கவில்லை. ஆகவே தோழிமார்களைக் காட்டிலும் இந்தத் தெய்வங்களை அன்னிய உறவாக எண்ணி உரைக்கிறாள். மூன்றாவது சமாதானம்; திருவாய்மொழி (2-1-1) – ஆயும் அமருலகும் துஞ்சிலும் - என்று மற்ற தேவர்களையும் தாய்மாருடன் சேர்த்து பேசுவர் என்பதால் இவ்விதம் கூறுகிறாள்; அதாவது “அம்மே! நான் என்ன செய்வேன்” என்பது போன்று உரைக்கிறாள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 81)

31. கதா புந: சங்க ரதாங்க கல்பக த்வஜ அரவிந்த அங்குச வஜ்ர லாஞ்சநம்

த்ரிவிக்ரம! த்வத் சரண அம்புஜ த்வயம் மதீய மூர்த்நாம் அலங்கரிஷ்யதி

பொருள் - த்ரிவிக்ரமனே! சங்கு, சக்கரம், கற்பகவ்ருசஷம், கொடி, தாமரை, அங்குசம், வஜ்ராயுதம் போன்றவற்றை அடையாளமாக கொண்ட உனது தாமரை போன்ற இரண்டு திருவடிகளும், எனது தலையை எப்போது அலங்கரிக்கப் போகின்றன?

அவதாரிகை - இதில், கண்ணாலே காணுமளவும் போராது. “படிக்களவாக நிமிர்த்த நின் பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்றும், “கோலமாம் என் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரை கழலே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே உன் திருவடிகளாலே என் தலையை அலங்கரிக்க வேண்டும் என்கிறார்.

விளக்கம் - “கண்களால் திருவடிகளைக் கண்டால் மட்டுமே போதுமானது அல்ல. திருவாய்மொழி (9-2-2) - படிக்களவாக நிமிர்த்த நின் பாதபங்கயமே தலைக்கு அணியாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-3-6) - கோலமாம் என் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரை கழலே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உனது திருவடிகளால் எனது தலையை நீ அலங்கரிக்க வேண்டும்”, என்று இந்த ச்லோகத்தில் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கதா புந:) திருவடிகளிலுண்டான ப்ராப்தியையும், ஸௌலப்பயத்தையும், போக்யதையையும் அனுஸந்தித்து அத்தால் வந்த த்வரையாலும், விளம்ப ஹேதுவில்லாத உபாயத்தைப் பரிக்ரஹித்தவராகையாலும் “பின்னை எப்போது செய்வது?” என்கிறார். (சங்க ரதாங்கேத்யாதி) ஸர்வேச்வரனுடைய ஐச்வர்ய ஸூசகமாய், என் தலைக்கு ஆபரணமான சங்க சக்ராதி லக்ஷணங்களாலே லிகிதமாயுள்ளத்தை. அவனுக்கு ஐச்வர்ய ஸூசகமாய், ஆகர்ஷகமுமாய், திருவடிகளோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே இவர் தலைக்கு சேஷத்வ லக்ஷணமுமாய், ஆபரணமுமாயினே இருப்பது. “பாதவிலச்சினை வைத்தார்” என்னக் கடவதினே. “என் சென்னி” இத்யாதி.

விளக்கம் - (கதா புந:) - திருவடிகளில் உள்ளதான “அடையப்படவேண்டிய தன்மை, எளிய தன்மை, இனிமை” போன்றவற்றை எண்ணியதால், அதன் மூலம் ஏற்பட்ட “அடைந்தே தீரவேண்டும்” என்ற வேகத்தாலும், அடைவதற்குக் காலதாமதம் ஏற்படுத்தக் காரணம் இல்லாத உபாயத்தைக் கைக்கொண்டவர் என்பதாலும், “பின்னர் எப்போது செய்யப் போகிறாய்?” என்கிறார். (சங்க ரதாங்க) - ஸர்வேச்வரனுடைய ஐச்வர்யத்தை மறைமுகமாக உணர்த்துவதும், எனது தலைக்கு ஆபரணங்களாக உள்ள சங்கு சக்கரம் போன்ற லக்ஷணங்கள் எழுதி வைக்கப்பட்டுள்ளதும் ஆகிய திருவடிகள். அவனுக்கு ஐச்வர்யத்தை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்தவல்லதும், அனைவரையும் கவர்ந்து இழுக்க வல்லதும், திருவடிகளுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளதால் இவருடைய தலைக்கு அடிமைக்கு உரிய அடையாளமாகவும், ஆபரணமாகவும் உள்ளவை. பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-8) - பாதவிலச்சினை வைத்தார் - என்பது காண்க. மேலும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-8) - என் சென்னி - என்பதும் காண்க.

வ்யாக்யானம் - (த்ரிவிக்ரம) குணாகுண நிரூபணம் பண்ணாதே, திருவடிகளில் வைலக்ஷண்யமும் பாராதே எல்லார் தலையிலும் வைக்குமவனல்லையோ? (த்வச்சரணாம்புஜ த்வயம்) இப்படி ப்ராப்தனுமாய், ஸுலபனுமான உன்னுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகள். (மதீய மூர்த்தாநம்) என்னுடையதான சிரஸ்ஸிலே எப்போது அலங்கரிக்கப் புகுகிறாய் ? “என் தலை மேலவே” என்று அபகர்ஷம் சொல்லிற்று. நரக ஹேதுவான பதார்த்தங்களின் கால்காண ப்ரார்த்தித்துப் போந்த என் தலையை என்னுதல்; இதுக்கு ப்ராப்தனாய்ப் போந்த

என் தலையை என்னுதல். பதிவ்ரதைக்கு மங்கள ஸூத்ரம் போலேயிறே சேஷபூதனுக்குத் திருவடிகள். “மே மூர்த்தி பாதி” என்று, தன் தலையிலே நீர்மைக்கு உடலாக, ஸ்வஸம்பந்தம் அத்தலைக்கு ஏற்றமாகச் சொன்னார். இங்கு, தத் ஸம்பந்தமே இத்தலைக்கு ஏற்றம் என்கிறார் ஸ்வாசேஷத்வ ஸித்திக்காக.

விளக்கம் - (த்ரிவிக்ரம) – “நற்குணங்கள் உள்ளவை, நற்குணங்கள் இல்லாதவை” எனும் வேறுபாடு ஆராயாமல், திருவடிகளுடைய மேன்மையையும் ஆராயாமல், அனைவருடைய தலைகளிலும் தனது திருவடிகளை வைப்பவன் அல்லவோ? (த்வத் சரண அம்புஜ த்வயம்) - இவ்விதம் அடையப்பட வேண்டியவனாக, எளிதாக அடையத் தக்கவனாக உள்ள உன்னுடைய எல்லையற்ற இனிமையான திருவடிகள். (மதீய மூர்த்தாநம்) - எனது தலையில் எப்போது அலங்கரிக்கும்படிச் செய்யப்போகிறாய்? திருநெடுந்தாண்டகம் (1) - என் தலை மேலவே - என்று உயர்த்தி கூறப்பட்டது. நரகத்திற்குக் காரணமாக உள்ள உலக விஷயங்களில் ஈடுபட்டு, அவற்றைக் காண வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்து நின்ற எனது தலையை. அல்லது, திருவடிகளால் அடையலாம்படி உள்ள எனது தலையை. பதிவ்ரதைக்கு மங்களத் தாலி போன்று, அடிமைக்குத் திருவடிகள் உள்ளன. “மே மூர்த்தி” என்றார்; தனது தலையில் நீர்மையை உரைத்து தனது ஸம்பந்தம் அந்தத் திருவடிக்கு ஏற்றமாக உரைத்தார். ஆனால் இங்கு, திருவடியின் ஸம்பந்தமே தனக்கு ஏற்றம் என்கிறார்; தனது அடிமைத்தனம் கைகூடுவதற்காக இவ்விதம் கூறுகிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்